

Storytelling Training and Workshop
The Acting and Reading Techniques in StoryTelling (ARTIST)

การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ
“ศิลปะแห่งการเล่านิทานและเทคนิคที่จำเป็น”

Storytelling Opening/Closing/Transitions

(The songs/poems below were shared by previous participants)

การเริ่มต้น/การจบเรื่อง/การเปลี่ยนขั้นตอนในการเล่าเรื่อง

(เพลงและบทกลอนข้างล่างได้ถูกใช้ในการอบรมผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมในชุดก่อนๆ)

WELCOME, EVERYONE

To the tune of Twinkle, Twinkle Little Star

Welcome, welcome everyone

Now you're here / We'll have some fun.

First we'll clap our hands just so.

Then we'll bend And touch our toe.

Welcome, welcome, Everyone.

Now you're here, We'll have some fun

ยินดีต้อนรับทุกคน

ใช้ทำนองเพลง Twinkle, Twinkle Little Star

ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับทุกคน

เมื่อเธอมาอยู่ที่นี่แล้ว เราก็จะมาสนุกกัน

เรามาเริ่มกันด้วยการตบมือแบบนี้

และเราก็ก้มลงแล้วแตะนิ้วเท้าเรา

ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับทุกคน

เมื่อเธอมาอยู่ที่นี่แล้ว เราก็จะมาสนุกกัน

The More We Get Together

The more we get together/ Together, together,

The more we get together/ The happier we'll be!

*For your friends are my friends

And my friends are your friends.

The more we get together/ The happier we'll be!

There's ____, and ____, and ____, and ____

The more we get together,/ The happier we'll be!

(Go all the way around and sing everyone's name)

ยิ่งเราได้อยู่ด้วยกัน

ยิ่งเราได้อยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยกัน

ยิ่งเราได้อยู่ด้วยกัน เราก็ยิ่งมีความสุข

*เพราะว่าเพื่อนเธอก็คือเพื่อนฉัน

และเพื่อนฉันก็คือเพื่อนเธอ

ยิ่งเราได้อยู่ด้วยกัน เราก็ยิ่งมีความสุข

เรามี ____ และ ____ และ ____ และ ____

ยิ่งเราได้อยู่ด้วยกัน เราก็ยิ่งมีความสุข

(ทำไปรอบๆวงและร้องชื่อของทุกคน)

We're so Glad to See You

(Sung to the tune of Frere Jacques)

Where is _____?/ Where is _____?

There s/he is. There s/he is.

We're so glad to see you / We're so glad to see you

Peek-a -boo, Peek-a-boo. (Or Hello, hello)

เราแสนดีใจที่ได้พบเธอ

(ใช้ทำนอง Frere Jacques)

(ชื่อเด็ก)อยู่ที่ไหน (ชื่อเด็ก)อยู่ที่ไหน

นั่นไงเธอ/เขาอยู่ที่นั่น นั่นไงเธอ/เขาอยู่ที่นั่น

เราแสนดีใจที่ได้พบเธอ/เราแสนดีใจที่ได้พบเธอ

จ๊ะเอ๋ จ๊ะเอ๋ (หรือ สวัสดี สวัสดี)

My Thumbs Are Starting to Wiggle

(Tune: The Bear Went Over the Mountain)

My thumbs are starting to wiggle

My thumbs are starting to wiggle

My thumbs are starting to wiggle

Around and around and around

Continue with: HANDS, LEGS

I'm finished wiggling my body...

And I'm quiet as can be.

หัวแม่มือฉันเริ่มกระดิก

(ทำนอง: The Bear Went Over the Mountain)

หัวแม่มือฉันเริ่มกระดิก

หัวแม่มือฉันเริ่มกระดิก

หัวแม่มือฉันเริ่มกระดิก

ไปรอบๆและรอบๆและรอบๆ (ต่อด้วย มือ ขา)

ฉันหยุดกระดิกตัวฉันแล้ว

และตอนนี้ฉันก็นั่งเงียบกริบเลย

Hands Go Up

Hands go up and hands go down.

I can turn around and round.

I can jump upon two shoes

I can clap and so can you.

I can wave, I'll show you how.

Storytime is done for now.

ยกมือขึ้น

มือชูขึ้น แล้วมือห้อยลง

ฉันสามารถหมุนไปรอบๆและรอบๆได้

ฉันกระโดดบนรองเท้าสองข้างได้

ฉันตบมือได้ เธอก็ทำได้เหมือนกัน

ฉันโบกมือได้ ฉันจะสอนเธอให้ว่าทำอย่างไร

เวลาเล่านิทานตอนนี้จบลงแล้ว

Tickle the Clouds

Tickle the clouds. Tickle your toes.

Turn around, and tickle your nose.

Reach down low. And reach up high.

Storytime's over. Say goodbye!

จิกกะจิกก้อนเมฆ

จิกกะจิกก้อนเมฆ จิกกะจิกหัวแม่เท้าของเธอ

หมุนไปรอบๆแล้วจิกกะจิกจมูกของเธอ

ก้มลงต่ำๆ แล้วยืดตัวยื่นมือขึ้นไปสูงๆ

เวลาเล่านิทานหมดลงแล้ว มาบอกลากัน

If You Want To Hear A Story

(To tune of "If you're happy and you know it")

If you want to hear a story, clap your hands!

If you want to hear a story clap your hands!

If you want to hear a story, ,and you surely want a story

If you want to hear a story, clap your hands!

Other verses : "nod your head,"

"rub your tummy", "sit real still, etc.

ถ้าเธอต้องการฟังนิทาน

(ทำนอง: If you're happy and you know it)

ถ้าเธอต้องการฟังนิทาน จงตบมือ

ถ้าเธอต้องการฟังนิทาน จงตบมือ

ถ้าเธอต้องการฟังนิทาน

และเธอก็คงต้องการฟังจริงๆแหละ

ถ้าเธอต้องการฟังนิทาน จงตบมือ

(อาจคำอื่นๆเช่น ผงกหัว ลูบพุง นั่งนิ่งๆ ฯลฯ)

Hands Go Up

(Sing to tune of Twinkle Twinkle)

Hands go up and hands go down

I can turn around and round

I can jump upon two shoes.

I can listen; so can you.

I can sit. I'll show you how.

Storytime is starting now.

ยกมือขึ้น

ทำนอง: Twinkle Twinkle

มือชูขึ้น แล้วมือห้อยลง

ฉันสามารถหมุนไปรอบๆและรอบๆได้

ฉันกระโดดบนรองเท้าสองข้างได้

ฉันนั่งฟังดี ๆ ได้ เธอก็ทำได้เหมือนกัน

ฉันนั่งนิ่งๆได้ ฉันจะสอนเธอให้ว่าทำอะไร

ตอนนี้เวลาเล่นนิทานจะเริ่มขึ้นแล้ว

Wiggle My Fingers

(Can begin standing or sitting.)

I wiggle my fingers.

I wiggle my toes.

I wiggle my shoulders.

I wiggle my nose.

No more wiggles are left in me.

So I'll be as quiet as I can be.

กระดิกนิ้วของฉัน

(ใช้ตอนเริ่มยืนหรือนั่ง)

ฉันกระดิกนิ้วของฉัน

ฉันกระดิกนิ้วเท้าของฉัน

ฉันกระดิกไหล่ของฉัน

ฉันกระดิกจมูกของฉัน

ไม่เหลืออะไรจะต้องกระดิกอีกแล้ว

ดังนั้นฉันจะทำตัวให้เงียบเท่าที่จะทำได้

Tall as a tree

(Takes children quietly from standing to sitting position.)

Tall as a tree (stretch arms high)

Wide as a house (stretch out wide)

Thin as a pin (pin arms to side)

Small as a mouse (Sit down like a little quiet ball.)

(Now ask the children to sit because we are ready for the next story.)

สูงตั้งต้นไม้

(ใช้พาเด็กจากทำยืนไปสู่ท่านั่งอย่างเงียบๆ)

สูงตั้งต้นไม้ (ยืดแขนสูงๆ)

กว้างเหมือนบ้าน (ผายมือและแขนออกไปกว้างๆ)

ผอมเหมือนเข็มหมุด (แนบแขนลงข้างลำตัว)

ตัวเล็กเหมือนกับหนู (นั่งลง ทำตัวเหมือนลูกบอลกลมๆ)

Touch Your Nose

(Suit actions to words.)

Touch your nose. Touch your chin.

That's the way / this game begins.

Touch your eyes,./ Touch your knees.

Now pretend / You're going to sneeze.

(a-choo)

Touch your ears, / Touch your hair.

Touch your ruby lips / And blow a kiss.

(Blow a kiss.)

Touch your elbows / Where they bend.

Jump right up and say THE END!!

แตะจมูกของเธอ

(ทำท่าทางให้เหมาะกับคำพูด)

แตะจมูกของเธอ แตะคางของเธอ

นั่นเป็นวิธีที่เกมส์จะเริ่มต้น

แตะนัยน์ตาของเธอ แตะหัวเข้าของเธอ

แล้วตอนนี้แกลังทำเป็นว่า เธอกำลังจะจาม (ฮัดเซ๊ย)

แตะหูของเธอ แตะผมของเธอ

แตะริมฝีปากแดงๆของเธอ และส่งจูบ (ทำท่าส่งจูบ)

แตะข้อศอกของเธอ ตรงที่มันงอ

กระโดดขึ้นแล้วร้องว่า จบแล้ว!!

Storytelling Training and Workshop The Acting and Reading Techniques in StoryTelling (ARTIST)

Effective Strategies Should:

- Make stories look and sound interesting.
 - Use lively storytelling sessions, not just plain reading aloud.
 - Activate the teacher as an enthusiastic storyteller.
- Make stories relevant to different subject areas.
 - Create varying activities involving multiple intelligence linked to different subject areas.
- Utilize/maximize the children's natural energy, enthusiasm, and "interactiveness"
 - Use interactive techniques that will keep kids hooked on the story while listening.

วิธีการที่มีประสิทธิภาพนั้นควรจะ

- ทำให้เรื่องดูและฟังดูน่าสนใจ
 - ใช้เวลาเล่านิทานให้มีชีวิตชีวา โดยมีใช่เป็นการอ่านออกเสียงเพียงอย่างเดียว
 - กระตุ้นให้ครูเป็นนักเล่านิทานที่กระตือรือร้น
- ทำเรื่องที่เราให้เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิชาต่างๆกัน
 - สร้างสรรค์กิจกรรมต่างๆให้เชื่อมโยงกับหัวข้อวิชาต่างๆอย่างหลากหลาย
- ใช้พลังงาน ความกระตือรือร้นโดยธรรมชาติของเด็กและการสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์กันให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด
 - ใช้เทคนิคการสื่อสารอย่างมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันที่จะช่วยดึงดูดความสนใจของเด็กๆไว้กับเรื่องที่เราเล่าในขณะที่พวกเขากำลังฟังอยู่

STORYTELLING VERSUS OTHER ORAL PERFORMANCES

การเล่าเรื่อง เปรียบเทียบกับ การแสดงแบบอื่นๆ

Storytelling	Declamation/Monolog
<ul style="list-style-type: none"> • Relaxed, casual, conversation • Talks to the audience with eye contact • Interactive, involving the audience • Designed for kids, funny, light, 'cartoons 	<ul style="list-style-type: none"> • Formal, sounds memorized • Detached from audience • One-way • Designed for adult audience, serious, heavy drama, distant
<p>การเล่าเรื่อง</p> <ul style="list-style-type: none"> • เป็นรูปแบบการสนทนาอย่างผ่อนคลาย เป็นกันเอง • พูดกับผู้ฟังโดยมีการสบตากัน • มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน นำผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วมด้วย • จัดรูปแบบให้เหมาะกับเด็ก ตลกขบขัน เบาสมอง ใช้การ์ตูน 	<p>การพูดแบบสุนทรพจน์/การพูดแต่เพียงผู้เดียว</p> <ul style="list-style-type: none"> • เป็นทางการ ฟังดูเหมือนท่องจำมา • ห่างเหินจากผู้ฟัง • สื่อสารทางเดียว • เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับผู้ฟังที่เป็นผู้ใหญ่ จริงจัง เรื่องราวหนักเหมือนละคร ห่างไกลจากผู้ฟัง

GENERAL STYLES OF STORYTELLING

รูปแบบทั่วไปของการเล่าเรื่อง

1. Intimate, Natural Storytelling

- Your natural “you”
- Usually very familiar with each other. Mom or dad to child, grandmother to grandchildren. Lola basyang type.
- As you are, where you are.
- Audible enough, no effort to be theatrical, high touch, high eye contact, very informal.

1. การเล่าเรื่องแบบใกล้ชิดสนิทสนมเป็นธรรมชาติ

- ผู้เล่าเป็นตัวของตัวเอง
- ผู้เล่าและผู้ฟังมักมีความคุ้นเคยกัน เช่นแม่หรือพ่อกับลูก ยายกับหลาน เหมือนกับนิยายของฟิลิปปินส์เรื่อง Lola Basyang ซึ่งเป็นเรื่องของยายที่เล่านิทานให้หลานๆ ฟังทุกคืน
- ผู้เล่าเป็นตัวของตัวเอง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ตนเองคุ้นเคย
- เสียงเล่าดังพอได้ยิน ไม่ต้องพยายามทำท่าทางแบบละคร มีการสัมผัส และสบตากันเป็นอย่างมาก มีความเป็นกันเองมาก

2. Performance Storytelling

- Listeners are considered audience, the storyteller is an actor performing. Audience is usually unknown to teller.
- Story is studied as a director would a script. (For tone color, characterization, blockings, attention getting techniques, interactive techniques, etc.)
- Teller tries to make it as intimate as can be.

2. การเล่าแบบการแสดงละคร

- ผู้ฟังเป็นเหมือนผู้เข้าชมละคร ผู้เล่าเรื่องเป็นนักแสดงที่กำลังแสดง ผู้ชมมักเป็นผู้ที่คนเล่าเรื่องไม่รู้จัก
- มีการศึกษาเรื่องที่จะเล่าเหมือนผู้กำกับที่ต้องอ่านบท (เพื่อเตรียมตัวสำหรับ “การให้สีของเสียงพูด” หรือการใช้โทนเสียง การถอดแบบตัวละคร บล็อกกิ้ง (การกำหนดจุดในการทำอิริยาบถต่างๆ ระหว่างการแสดง) การใช้เทคนิคในการดึงดูดความสนใจ เทคนิคการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม ฯลฯ)

BOOK-BASED STORYTELLING

- Used by people who have difficulty creating stories impromptu.
- Used to interpret a story written by another person.
- Used for children who want picture stories.
- Used as a means to relate reading with books.

การเล่าเรื่องโดยอาศัยหนังสือเป็นฐาน

- ใช้โดยผู้ที่ไม่สามารถแต่งเรื่องขึ้นมาได้ด้วยตนเองอย่างทันทีทันใด
- ใช้ในการตีความเรื่องที่แต่งขึ้นมาโดยผู้อื่น
- ใช้สำหรับการเล่าเรื่องให้เด็กที่ต้องการนิทานที่มีภาพประกอบ
- ใช้เป็นกลวิธีที่จะเชื่อมโยงการอ่านเข้ากับหนังสือ

Skills Required:

ทักษะที่จำเป็นต้องมี

• Proper Reading Techniques • Creative Thinking • Loud, Clear Voice • เทคนิคการอ่านที่ถูกต้อง • ความคิดสร้างสรรค์ • เสียงที่ดังและชัดเจน	• Relaxed, Flexible Face and Body • Confident “thick face” • “ I can do it” Attitude • มีสีหน้าและร่างกายที่ผ่อนคลายและยืดหยุ่น • มีความมั่นใจ • มีทัศนคติที่ว่า “ฉันทำได้”

TYPES OF BOOK-BASED STORYTELLING

ประเภทของการเล่าเรื่องโดยใช้น้ำหนังสือเป็นฐาน

Academic or Classroom Storytelling

Teacher usually sits down.
 Book is held up all the time.
 Animation is limited due to sedentary style.

1. การเล่าเรื่องอย่างเป็นทางการหรือในห้องเรียน

ครูมักจะใช้ทำนอง
 หนังสือถูกยกขึ้นดูตลอด
 การใช้ท่าทางจะถูกจำกัดด้วยทำนอง

2. Theatrical Storytelling

Storyteller is usually standing.
 Books is presented to audience as needed.
 Very animated.

2. การเล่าเรื่องเชิงละคร

ผู้เล่ามักจะอยู่ในทำนอง
 หนังสือจะถูกจากจ่ายให้กับผู้ชมเมื่อจำเป็น
 มีการใช้ภาษาท่าทางอย่างนำตื้นเต้นมาก

WHAT IS THE OBJECTIVE OF STORYTELLING?

Primarily to promote the love for reading, not to teach kids how to read. Reading Aloud is different.

วัตถุประสงค์ของการเล่าเรื่องคืออะไร

วัตถุประสงค์หลักคือการส่งเสริมความรักในการอ่าน โดยมีไม่ใช่เป็นการสอนเด็กให้อ่านหนังสือ การอ่านออกเสียงเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไป

What Makes Storytelling Different from Reading Aloud?	
อะไรคือความแตกต่างของการเล่าเรื่องและการอ่านออกเสียง	
<ul style="list-style-type: none"> Objective: audiovisual; creativity and imagination Very animated to be as interesting Allows children to be spontaneous. Very two-way. วัตถุประสงค์: ใช้ทั้งการดูและการฟัง ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ มีการใช้ท่าทางประกอบเพื่อให้น่าสนใจ เปิดโอกาสให้เด็กสามารถมีปฏิริยาโต้ตอบได้อย่างอิสระทันควัน เป็นการสื่อสารแบบสองทางเป็นอย่างมาก 	<ul style="list-style-type: none"> Objective: auditory, listening skills and comprehension Controlled visuals for concentration. Controlled students to focus. Usually one-way except for comprehension questions. วัตถุประสงค์: ใช้การฟังเป็นหลัก ฟีกทักษะการฟัง และการทำความเข้าใจเนื้อหา มีการใช้ทัศนูปกรณ์ประกอบโดยมีการควบคุมเพื่อให้เกิดสมาธิ มีการควบคุมนักเรียนให้ฟังจดสนใจในเนื้อหา มักจะเป็นการสื่อสารทางเดียว ยกเว้นการถามปัญหาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเพื่อทดสอบความเข้าใจ

Element 1: Kids as Audience	
ปัจจัยที่ 1 : เด็กในฐานะผู้ฟัง	
<ul style="list-style-type: none"> KIDS' BEHAVIOR Playful/Restless Noisy/talkative Short attention span Hyperactive, move a lot Too much energy พฤติกรรมของเด็ก ช่างเล่น ไม่อยู่นิ่ง 	<p>STRATEGIES</p> <ul style="list-style-type: none"> Give them actions to do Let them talk Engage them in an activity Create a suspenseful flow of story <p>ยุทธวิธีในการจัดการ</p> <ul style="list-style-type: none"> ให้เด็กได้ลงมือทำสิ่งต่างๆบ้าง อนุญาตให้เด็กพูด ให้เด็กทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

<ul style="list-style-type: none"> • ส่งเสียงดัง ช่างพูด • มีความตั้งใจในการเรียน/ฟังในช่วงสั้นๆ • ชนมากและมีสมาธิสั้น เคลื่อนไหวไปมาตลอด • มีพลังงานมากเกินไป 	<ul style="list-style-type: none"> • สร้างความน่าติดตามอย่างต่อเนื่องให้กับเรื่องที่เล่า
--	---

Element 2: Story Fit for Kids

ปัจจัยที่ 2: เรื่องที่เหมาะสมกับเด็ก

<ul style="list-style-type: none"> • Any book can be used for storytelling. • Although not every story is interesting, it is made interesting by the storyteller. • Age appropriateness • หนังสือเล่มใดก็ใช้มาเล่าได้ • ถึงแม้เรื่องที่น่ามาใช้อาจจะไม่น่าสนใจไปทุกเรื่อง แต่ผู้เล่าก็ทำให้มันน่าสนใจได้ • คำนึงถึงความเหมาะสมกับช่วงอายุของเด็กด้วย 	<ul style="list-style-type: none"> • Quality and size of illustrations • Connections to children’s lives • people that look like them • events that they relate to cultural issues • คุณภาพและขนาดของภาพประกอบ • มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก • ผู้คน(ในเรื่อง)ที่หน้าตาเหมือนพวกเขา • เหตุการณ์ที่พวกเขาสามารถโยงเข้ากับประเด็นทางวัฒนธรรมต่างๆได้
--	--

Choosing Books For Younger Kids

การเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับเด็กเล็ก

<ul style="list-style-type: none"> • Language at children’s level • Refrains and Repetitive pattern • Rhyme • Engaging theme • ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก • ใช้คำพูดซ้ำๆและเน้นย้ำ • หัวข้อเรื่องดึงดูดความสนใจ 	<ul style="list-style-type: none"> • Simple and clear illustrations • Simple grammatical structures • High interest content • Opportunities to practice through oral participation • ภาพประกอบดูง่ายและชัดเจน • มีรูปแบบไวยากรณ์อย่างง่าย • มีเนื้อหาที่น่าสนใจมาก • ให้โอกาสเด็กในการฝึกภาษาโดยการมีส่วนร่วมในการออกเสียงคำต่างๆ
---	---

<p>Element 3: The Approach ปัจจัย 3: วิธีการนำเสนอ</p>	<p>The READ FIRST, THEN SPEAK (RFTS) อ่านก่อนแล้วค่อยพูด (RFTS)</p>
<p>The Alitaptap CIRCLE Approach</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Casual/Conversational 2. Interactive 3. Relaxed 4. Comic/cartoonish/child-level 5. Lively 6. Engaging/enthusiastic <p>วิธีนำเสนอแบบ Alitaptap CIRCLE</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ง่ายๆสบายๆ/เชิงสนทนา 2. มีการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กัน 3. ผ่อนคลาย 5. ตลกขบขัน/เหมือนการ์ตูน/ระดับเด็ก 5. มีชีวิตชีวา 6. ดึงดูดใจ/กระตือรือร้น 	<ul style="list-style-type: none"> ● An exercise to improve memory. or test it! <p>Steps:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Phrase the lines. 2. Practice picking up the words in a phrase without opening your mouth. 3. Look up to the audience. Then tell audience what you have just read. 4. Go back to the book and pick up the next line. <p>แบบฝึกหัดในการฝึกความจำ หรือการทดสอบความจำ ขั้นตอน:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เรียบเรียงคำพูดในบรรทัดต่างๆ 2. ฝึกจับคำในวลีหรือประโยคโดยไม่ต้องอ้าปากพูด 3. มองหน้าผู้ฟัง และบอกผู้ฟังว่าคุณเพิ่งอ่านอะไรไป 4. กลับไปที่หนังสือและเลือกบรรทัดใหม่

Element 4: The Storyteller

The party host personality: enthusiastic, excited, and “suspenseful”.

High tone voice and animated

Funny, comic touches.

ปัจจัยที่ 4 : ผู้เล่าเรื่อง

บุคลิกภาพของผู้ที่เป็นพิธีกรสำหรับงานปาร์ตี้: กระตือรือร้น ตื่นเต้น และชวนให้สงสัยใคร่ติดตาม

เสียงสูงและมีชีวิตชีวา

มีการสอดแทรกมุกตลกขบขัน

SKILLS REQUIRED OF A GOOD STORYTELLER

ทักษะที่นักเล่าเรื่องจำเป็นต้องมี

● Creative Thinking ● Loud, Clear Voice	● Use your normal voice when reading the narrator’s part.
 But the narrator’s usual personality is enthusiastic, hi- |
|--|--|

<ul style="list-style-type: none"> ● Relaxed, Flexible Face and Body ● Confident “thick face” ● “ I can do it” Attitude ● Check the personality of the narrator. ● ความคิดสร้างสรรค์ ● เสียงที่ดังและชัดเจน ● สีหน้าและร่างกายผ่อนคลายและยืดหยุ่น ● มีสีหน้ามั่นใจ ● ทศนคติว่า “ฉันทำได้” ● ตรวจสอบบุคลิกภาพของผู้เล่า(ในเรื่อง) 	<p>toned, and excited about the story.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● If narrator is a child, sound playful without sounding childish. ● If narrator is a scary creature, sound comically spooky than heart-throbbingly horrifying. ● ใช้เสียงปกติของตนเมื่ออ่านบทของผู้เล่า(ในเรื่องที่อ่าน)แต่ปกติบุคลิกของผู้เล่าจะมีลักษณะกระตือรือร้น ใช้เสียงโทนสูงและมีความตื่นเต้นกับเรื่องที่เล่า ● ถ้าบทผู้เล่าเป็นเด็ก ใช้เสียงที่ฟังดูสนุกสนานแต่มิใช่ฟังดูเป็นเด็กจนเกินไป ● ถ้าบทผู้เล่าเป็นตัวละครที่น่ากลัว ใช้เสียงที่ฟังดูลึกลับอย่างตลกๆมากกว่าที่จะทำเสียงน่ากลัวจนเกินไป
--	--

e INTERACTIVE TECHNIQUES

เทคนิคการสร้างปฏิสัมพันธ์

<p>1. Questioning Techniques</p> <ul style="list-style-type: none"> - Introductory - Yes/No - Open-ended - Review questions - Predicting (clueless -what will happen next?) - Analytical (given clues Why? How will he do it?) <p>1. เทคนิคการถามคำถาม</p> <ul style="list-style-type: none"> - นำเข้าเรื่อง - ใช่/ไม่ใช่ - เป็นคำถามแบบเปิด (ตอบได้หลายอย่าง) - ทบทวนคำถาม - ให้คาดการณ์ (โดยไม่บอกเป็นนัยให้ก่อน- อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป?) - วิเคราะห์ (บอกเป็นนัยให้ว่า ทำไม? เขาจะทำเรื่องนั้นได้อย่างไร?) 	<p>2. Group Responses</p> <p>a. Words</p> <ul style="list-style-type: none"> - Bruhaha, Bruhihi - Bulaga!! <p>b. Actions</p> <ul style="list-style-type: none"> - Trip, trap, trippity trap... - Abracadabra <p>c. Sounds</p> <ul style="list-style-type: none"> - Wind <p>Animal Sounds</p> <p>2. การตอบเป็นกลุ่ม</p> <p>ก. ใช้คำต่างๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - Bruhaha, Bruhihi (ทำเสียงดังๆอย่างตื่นเต้น) - Bulaga (แปลว่า ฮ่า เอาให้ตาย) <p>ข. การทำท่าทาง</p> <ul style="list-style-type: none"> - Trip, trap, trippity trap...(เสียงเดินกุกกับ กุกกับ) -Abracadabra (การรำยมนตร์ของพ่อมด)
---	---

<p>Casting</p> <p>a. Dialog</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Ask a kid and let him answer his own way <p>b. Reading</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Give the book to a child and point to a line you want him to read. ● Make sure child can read to avoid long wait. <p>การแจกบทให้เด็กเล่น</p> <p>ก. บทสนทนา</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ถามคำถามและให้เด็กตอบด้วยความคิดหรือวิธีการของตนเอง <p>ข. การอ่าน</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ยื่นหนังสือให้เด็กและชี้บรรทัดที่คุณต้องการให้เด็กอ่าน ● ต้องแน่ใจก่อนว่าเด็กคนนั้นอ่านออกเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้เวลาคอยนานเกินไป 	<p>Casting</p> <p>c. Acting</p> <p>Ask a child to join you and do some actions and adlibs.</p> <p>การแจกบทให้เด็กเล่น</p> <p>ค. การแสดง</p> <p>ขอให้เด็กคนใดคนหนึ่งมาร่วมแสดงโดยการทำท่าทางและใช้คำพูดที่คิดขึ้นเอง</p>
---	---

RECOMMENDED STORYTELLING CRITERIA

ข้อเสนอแนะในการจัดประเภทเล่าเรื่องด้วยวิธีการต่างๆ

1. Casual, Relaxed, Conversational. (20%)

- Talks to audience in a natural yet appealing way; speaks in a relaxed manner as if conversing with familiar audience; very personal; eye contact frequent and engaging; smiling and friendly face. Avoids dramatic, declamatory approach

1. การเล่าแบบสบายๆ ผ่อนคลาย เป็นเหมือนการสนทนา (20%)

- พูดกับผู้ฟังอย่างเป็นธรรมชาติแต่ให้มีความน่าสนใจ พูดโดยใช้ท่าทางผ่อนคลายเหมือนกำลังคุยกับผู้ฟังที่คุ้นเคยกันดี ใช้ความเป็นกันเอง มองตาผู้ฟังบ่อยๆ เพื่อดึงความสนใจ ใช้สีหน้ายิ้มแย้มเป็นมิตร หลีกเลี่ยงแนวการพูดแบบละครหรือใช้คำพูดหรรษาฟุ่มเฟือย

2. Enthusiastic Voice (25%)

- Uses voice to excite or put audience in suspense; uses varying tones to express emotions appealing to kids, uses voice to express different characters.

- Uses loudness and tone appropriately – a voice that shows well-mannered way of communicating with other people.

2. ใช้เสียงกระตือรือร้น (25%)

- ใช้เสียงที่จะทำให้ผู้ฟังตื่นเต้นหรือชวนให้ติดตาม ใช้โทนเสียงต่างๆกันเพื่อแสดงอารมณ์ที่ดึงดูดความสนใจของเด็ก ใช้เสียงต่างๆกันสำหรับตัวละครที่ต่างกัน
- ใช้ระดับเสียงดังหรือค่อยและโทนเสียงให้เหมาะสม - เสียงที่แสดงออกถึงการสื่อสารกับผู้ฟังอย่างมีมารยาท

3. Fun Animation. (25%)

- Shows expressive and positive facial expression to show varying emotions; gestures that are fun and appealing to kids, not dramatic. Narrates in a smiling, friendly manner. Avoids distasteful, offensive antics.
- Uses adlibs that are appropriate, fit for children and original. No use of sexy actions, sexy songs or songs with double meaning (often seen in noontime shows).
- Funny gestures must maintain respectable image of a teacher who looks positive, wholesome and with good values.

3. การใช้ท่าทางที่สนุกสนานประกอบการเล่า (25%)

- ใช้สีหน้าที่แสดงออกอารมณ์ต่างๆอย่างมีชีวิตชีวาและเป็นเชิงบวก ใช้ท่าทางที่สนุกสนานและเหมาะกับเด็กโดยไม่ใช้ท่าทางที่เป็นเชิงละครมากเกินไป เล่าเรื่องอย่างยิ้มแย้มและเป็นมิตร หลีกเลี่ยงการใช้คำพูดที่หยาบคายไม่สุภาพ
- ใช้การพูดแบบคิดขึ้นเองในขณะที่เล่าที่เหมาะสมกับเด็กและเป็นความคิดของตนเองไม่ลอกเลียนผู้ใด ไม่ควรใช้ท่าทางและเพลงที่สื่อไปในทางเพศ หรือเพลงที่มีความหมายสองแง่สองง่าม (ที่มักจะเห็นได้ในรายการโทรทัศน์ช่วงเที่ยง)
- การทำท่าทางตลกนั้นต้องคำนึงถึงการรักษาภาพลักษณ์ของครูผู้ที่จะดูเป็นคนที่มีความคิดเป็นบวก เป็นคนที่มีความมั่นคงและมีค่านิยมที่ดี

4. Reading Technique (10%)

- Picks up some lines from the book without looking like merely reading the story; uses the RFTS technique smoothly shifting from reading and telling/animation.

4. เทคนิคการอ่าน (10%)

- เลือกข้อความบางบรรทัดจากหนังสือโดยพยายามไม่ทำให้ดูเหมือนเป็นการอ่านเรื่องจากหนังสือเฉยๆ ใช้เทคนิค RFTS เพื่อเปลี่ยนจากการอ่านให้เป็นการเล่าเรื่องและทำท่าทางประกอบอย่างแนบเนียน

5. Overall Impact is Entertaining: (20%)

- Uses overall style that is fun and appealing to kids; softens/lightens approach to catch children's attention or excite them. Avoids distasteful, offensive antics.

- Motivates and enables audience to want to participate. Does interaction (if any) that is appropriate, fun and engaging.

5. ผลที่ต้องการให้เกิดขึ้นโดยรวมคือการให้ความบันเทิง (20%)

- โดยรวมให้ใช้สไตล์การเล่าที่สนุกสนานและเหมาะกับเด็ก ใช้วิธีเล่าที่นุ่มนวลหรือสนุกสนานแบบเบาๆเพื่อดึงดูดหรือทำให้เด็กรู้สึกตื่นเต้น หลีกเลี่ยงการใช้คำพูดที่ไม่สุภาพน่ารังเกียจ

TONE COLOR การใช้โทนเสียงต่างๆ	
ANGRY โกรธ	“Get out!”, / shouted Goliath. / “You do not belong here.”/ “ออกไป! โกลิแอธตะโกน/ “เธอไม่สมควรจะอยู่ที่นี้”
CRYING ร้องไห้	Tintin said sobbing, / “Maybe, / she does not love me anymore. // Maybe, / she got tired / of picking me up / from school / everyday. / Maybe...” ตินตินพูดพลาบงละอื่น/ “บางที/แม่คงไม่ได้รักฉันอีกต่อไปแล้ว// บางที/แม่คงเบื่อ/ที่จะมารับฉัน/จากโรงเรียน/ทุกๆวัน/บางที...”
AFRAID กลัว	Lola said shakily, / while looking at the full moon, / “Oh no! // I know something will happen. // I just know / something will happen.” โลลาพูดเสียงสั่นๆอย่างตื่นกลัว/ในขณะที่มองพระจันทร์เต็มดวง/ “โอ ไม่นะ//ฉันรู้ว่าบางสิ่งบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น//ฉันรู้แหละ/ว่าอะไรบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น
LAUGHING หัวเราะ	“Hahahaha!” // My tummy aches / from laughing too hard. //“Hahahaha!”, laughs the naughty goat. “ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า”//ท้องฉันปวดเลย/จากการหัวเราะมากเกินไป//“ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า” เจ้าแพะแสนซนหัวเราะ
HAPPY มีความสุข	Teacher Ligaya was seldom sad. // And she was never mad. // She was always happy / and smiles easily. // She always sings merrily, / “La-la-la-la-la-la-la-la-la!” คุณครูลิเกียยาแทบจะไม่เคยรู้สึกเศร้า//และเธอก็ไม่เคยหัวเสีย//เธอมีความสุขเสมอ/เธอยิ้มอยู่เรื่อย//เธอร้องเพลงอย่างมีความสุขเสมอ/ “หล่า ล่า ล่า ล่า ล่า”

BOASTING โม้	“Hah! / When I grow up, / you’ll see,” / boasted the little tree. // “I’ll be the tallest tree / in the whole wide world.” “อ่านะ/เมื่อฉันโตขึ้น/เธอคอยดูนะ/เจ้าต้นไม้ฉันจะสูงที่สุด/สูงที่สุดในโลกนี้เลย”
SHOCKED ตกใจ/ประหลาดใจ	“Lola’s house is so huge! / It looks like a castle!” / exclaimed the dwarf. “บ้านของโลล่าใหญ่มากเลย/มันดูใหญ่ยิ่งกว่าปราสาทแน่ะ/ คนแคระอุทาน
WRITHING IN PAIN ครวญครางด้วยความเจ็บปวด	“Aaaarrggghhh!” / Annie said painfully. / “I can’t take it anymore. // My tummy hurts a lot.” “อื้อยยยยยยยยย!/ แอนนี่ร้องอย่างเจ็บปวด/ฉันทนไม่ไหวแล้ว//ฉันปวดท้องมาก ๆ เลย”

ประวัติวิทยากร : มาโนโล อาร์. สีลาซัน (MANOLO R. SILAYAN)

- ประธานบริษัท Training Strategies, Inc.
- ประธานบริษัท Alitaptap Storytellers Philippines, Inc.
- กรรมการในคณะกรรมการหนังสือสำหรับเยาวชนแห่งฟิลิปปินส์
- ผู้อำนวยการ โรงเรียน YALE Children’s School เมือง Lian จังหวัด Batangas ประเทศฟิลิปปินส์

มร.สีลาซันจบการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านสื่อสารมวลชนสาขาศิลปะการแสดงจากมหาวิทยาลัย Far Eastern University เขาเป็นนักฝึกอบรมที่ได้รับการขึ้นทะเบียนของสถาบัน Development Dimension International (DDI) ของฮ่องกง โดยทำการฝึกอบรมในโปรแกรมต่างๆเช่น การให้บริการ การบริหารจัดการ การมีปฏิสัมพันธ์และการบริหารจัดการ โดยมีเป้าหมาย (การตัดสินใจ ความเป็นผู้นำ การวางแผน การควบคุม การมอบหมายงานให้ผู้ร่วมงานทำ ฯลฯ)

มร.สีลาซันเริ่มต้นการทำงานในปี ค.ศ.1980 โดยทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาด้านการสื่อสารให้แก่บริษัท Speechpower โดยในสองปีแรก เขาสอนหลักสูตรการพัฒนาการพูดและบุคลิกภาพสำหรับเด็ก การอบรมเชิงปฏิบัติการด้านการแสดงละครสำหรับเด็ก ฯลฯ ในอีกหกปีต่อมา เขาได้ออกแบบและดำเนินการ โครงการฝึกอบรมสำหรับคนทำงานในสาขาอาชีพต่างๆในหัวข้อต่างๆเช่น การสื่อสารทางการพูดและการเขียน การพูดในที่สาธารณะ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาบุคลิกภาพ ฯลฯ เขายังรับผิดชอบการบริหารองค์การ Speechpower สาขามาเก๊าอีกด้วย นอกจากนี้เขายังมีประสบการณ์ด้านการขายและบริการลูกค้าจากการทำงานเป็นตัวแทนของบริษัทผลิตยาขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง และประสบการณ์การทำงานเป็นพนักงานต้อนรับของสายการบินแห่งชาติฟิลิปปินส์ ในปี ค.ศ. 1986 เขาได้ทดสอบความสามารถในการบริหารธุรกิจโดยการเปิดบริษัทที่

ปรึกษาของตนเองเพื่อดำเนินการฝึกอบรมหลักสูตรต่างๆเช่น จิตวิทยาในการสื่อสาร การสื่อสารในองค์กร ความสัมพันธ์กับลูกค้า ฯลฯ

ในปี ค.ศ. 1989 บริษัท John Clements Consultants จ้างเขาให้เป็นที่ปรึกษาด้านการฝึกอบรมเพื่อบริหารโครงการขายและบริการลูกค้า โดยเขามีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดอบรมหลักสูตรการขาย วิจัย ออกแบบดำเนินการ และประเมินผลการบริการลูกค้า ซึ่งออกแบบสำหรับการฝึกอบรมพนักงานระดับสูง ระดับกลาง และพนักงานระดับปฏิบัติทั่วไป

ในปี ค.ศ. 1991 เขาเปิดโรงเรียนระดับก่อนวัยเรียนที่เมือง Lian จังหวัด Batangas ซึ่งได้เติบโตขึ้นเป็นโรงเรียนประถมศึกษาซึ่งมีนักเรียน 225 คน เขามีความภูมิใจที่ได้จัดหลักสูตรวิชาการพูดที่ใช้เวลาคาบละ 40 นาที ซึ่งรวมทั้ง การพัฒนาบุคลิกภาพ การเล่านิทาน และการแสดงละครสำหรับเด็ก ไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับ

ในปี ค.ศ. 1992 เขาได้เข้ารับตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายฝึกอบรมของโรงแรมซางกริล่า ที่กรุงมะนิลา ซึ่งเขารับผิดชอบแผนกฝึกอบรม และจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมทั่วไป และช่วยหัวหน้าแผนกต่างๆในการจัดทำและฝึกอบรมทักษะเฉพาะทางของแผนกต่างๆในโรงแรม เขายังได้มีส่วนในการฝึกอบรมพนักงานก่อนการเปิดบริการของโรงแรมอีกสองแห่งได้แก่โรงแรม Punta Baluarte ในเมือง Calatagan จังหวัด Batangas และโรงแรม Tinian Dynasty Hotel ที่เกาะไซปัน ในเขตการปกครองของสหรัฐอเมริกา

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995 เขาได้ทำงานในฐานะที่ปรึกษาด้านการฝึกอบรมและพัฒนาโดยเน้นการฝึกอบรมด้านการสื่อสาร การบริหารจัดการ และการบริการลูกค้ามาโดยตลอด เขาได้จัดทำและจัดการฝึกอบรมให้กับบริษัทและองค์กรต่างๆเช่น การเขียนภาษาธุรกิจ การนำเสนองานทางธุรกิจที่มีประสิทธิภาพสูง การบริการลูกค้า การจัดการ และการเป็นผู้นำ การฝึกอบรมผู้ที่ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมต่อไป การสร้างทีมงาน การขาย ฯลฯ

ในปี ค.ศ.1999 เขาได้ทำงานอาสาสมัครเป็นนักเล่านิทานที่พิพิธภัณฑ์ Museo Pambata โดยเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานเพื่อสังคมของเขา และเขาได้มีส่วนร่วมในการก่อตั้งบริษัท Alitaptap Storytellers Philippines, Inc. ซึ่งเป็นศูนย์รวมของนักเล่านิทานอาสาสมัครผู้อุทิศตนให้กับการส่งเสริมความรักในการอ่านของเด็กผ่านการเล่านิทานโดยอาศัยหนังสือเป็นพื้นฐาน ในปี ค.ศ. 2000 เขาได้เข้ารับตำแหน่งประธานและได้ประสบความสำเร็จในการนำการเล่านิทานโดยใช้หนังสือเป็นพื้นฐานเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการอ่านในโรงเรียน ห้องสมุดและรายการสำหรับเด็กเป็นจำนวนมาก

เขาจัดโครงการฝึกอบรมการเล่านิทานในชื่อว่า “เทคนิคการแสดงและการอ่านสำหรับการเล่านิทานที่ใช้หนังสือเป็นพื้นฐาน” ซึ่งได้กลายมาเป็นหลักสูตรฝึกอบรมอย่างเป็นทางการของชมรมสำหรับสมาชิก รวมทั้งโรงเรียน และกลุ่มอื่นๆที่ต้องการการฝึกอบรมด้านการเล่านิทาน ในประเทศฟิลิปปินส์ เขาเป็นผู้บุกเบิกการจัดการแข่งขันการเล่านิทานโดยใช้หนังสือเป็นพื้นฐานซึ่งใช้วิธีการเล่าอย่างเป็นกันเอง ผ่อนคลาย เป็นเหมือนการสนทนาพูดคุยกัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง และใช้เทคนิคการแสดงละครประกอบการเล่า เขาได้จัดการแข่งขันประจำปีภายใต้ชื่อ Annual Alitaptap Storytelling Competition มาเป็นปีที่ 8 และการแข่งขันเล่านิทานระดับมหาวิทยาลัย (Inter-College Storytelling Competition) มาเป็นปีที่สองแล้ว

ในปี ค.ศ. 2003 เขาได้เป็นผู้แทนประเทศฟิลิปปินส์ในการประชุมประจำปีของนักเล่านิทานแห่งภูมิภาคเอเชียและโครงการแลกเปลี่ยนระหว่างประชาชนถึงประชาชนในการเล่านิทาน (Annual Asian Congress Of Storytellers and the People to People Exchange Program on Storytelling) ที่ประเทศสิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 2005 เขาได้เข้าร่วมการฝึกอบรมในหลักสูตรการบริหารการศึกษาเพื่อศิลปะ ซึ่งเป็นหลักสูตรประกาศนียบัตรด้านการบริหารจัดการที่ Asian Institute of Management (AIM) และ The Cultural Center of the Philippines (CCP) จัดร่วมกัน

เขาจัดการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่มูลนิธิและหน่วยงานหลายแห่งอย่างสม่ำเสมอ เช่นมูลนิธิ Bantay Bata 163 ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยฟิลิปปินส์ (Cultural Center of the Philippines) มูลนิธิ Sa Aklat Sisikat Foundation ศูนย์ห้องสมุดของกระทรวงศึกษาธิการ (DepEd's Library Hub) เป็นต้น

ภายใต้คณะกรรมการหนังสือสำหรับเด็กชาวฟิลิปปินส์ (Philippine Board on Books for Young People, PBBY) เขารับผิดชอบในการดูแลนักเล่านิทานซึ่งแสดงออกอากาศทางสถานีวิทยุ DZAS เป็นประจำทุกสัปดาห์ ภายใต้รายการ “Wan Dey, Isang Araw” ทุกวันเสาร์เวลา 8.30 น. และทุกๆสองปี มร.ซิลายัน จะรับผิดชอบดำเนินการจัดการแข่งขันนักเล่านิทานอาชีพของ PBBY ซึ่งเรียกว่ารายการ Salaysayan (การเล่าเรื่อง)

